

THE WEDDING WITCH

BOSZORKÁNYOS ESKÜVŐ

ERIN STERLING

THE WEDDING
WITCH

BOSZORKÁNYOS ESKÜVŐ

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Erin Sterling: *The Wedding Witch*
First published in 2024 by Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers
New York, NY

FORDÍTOTTA
Kertész Edina

SZERKESZTETTE
Bartók Flóra

BORÍTÓTERV
Booksy

ISBN 978-963-636-514-1

Minden jog fenntartva

© Rachel Hawkins 2024

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Kertész Edina 2025

Tessának és Hollynak

PROLÓGUS

Szenteste

Királyi Fő kocsmá, London

A manók igazi pöcsfejek voltak. Nem az a kis, piros-fehér csíkos ruhát viselő fickó, amelyik a kocsmá bejáratához közeli tábláról vigyorgott Bowenre az ünnepi lasagne és a „BOLDOG KARÁCSONYI TOJÁSLIKÖRT!” felirat mellől, és aki a pimasz sapkája meg a túl nagy szeme miatt úgy festett, mint aki túl sok koffeint fogyasztott. Nem, Bowennek az *igazi* manókkal volt aznap gondja, a hosszú, fehér köpenyesekkel, akik titokzatos hegyi otthonukban élnek Skandinávia vad partjain, valamint a szinte kibogározhatatlan feljegyzéseikkel, amelyeket egy rohadt hétig próbált megfejteni a British Library egy poros szobájában, és amelyekről végül

kiderült, hogy egy kicseszett *mézsör* receptjei, közel száz oldalon keresztül.

Örülhetnek, hogy ötszáz éve kihaltak, gondolta sötéten, míg felhajtotta a sörét, és a sietős léptekkel haladó járókelőket nézte a karácsonyi fényekkel teleaggatott utcán, meg az autókat, amelyek jeges vizet vertek fel a kerekükkel.

A háttérben valaki gesztenyékről, kandallókról énekelt, aztán maroknyi vendég viharzott be az ajtón nevetve és beszélgetve, mire Bowen összehúzta magát.

A városban töltött hat és fél nap máris megviselte, de még volt egy kis elintéznivalója Londonban, mielőtt hazatért volna a konyhójába Wales hegyei közé, ahol hideg, magány és sötét várta, mégis hazavágyott.

Most, hogy kiderült, csak az idejét pazarolta a manókra, vissza kellett térnie Declan varázslatához, de szívesen tette. Valahogy boldogabb volt, ha dolgozhatott. A telefonjára pillantott, ami 16:58-at mutatott.

Ötre kellett ideérnie, de ezeknél sosem lehetett tudni. Bowen már korábban is üzletelt „beszerzőkkel” – emberekkel, akik mágikus tárgyakat árultak. Kétes üzlet volt, veszélyes, és a legtöbbjüknek gőzük sem volt róla, mi van a birtokukban. Bowen egyszer vett egy tizenkilencedik századi kristályserleget, ami minden folyadékot megmérgezett tizenöt méteres

körzetben. Az az idióta meg a kávéscsészéi mellett tartotta.

Úgyhogy Bowen a legkevésbé sem volt jó véleményel azokról, akik olyasmibe ütik az orrukát, amiről fogalmuk sincs, de nem tagadhatta, hogy olykor hasznukat veszi. A boszorkányokkal ellentétben ők nem érezték a kísértést, hogy megtartsák a mágikus tárgyakat, és nem volt a múltjukban évszázados családi vizsály sem.

Akivel pedig ma találkozott, a „TLB Viszonteladói Kft.” képviselője, különösen jó volt a szakmájában. Több mint egyéves együttműködésük során Bowen megszerzett egy varázskönyvet, amelynek 1832-ben nyoma veszett, egy pakli tarot-kártyát, ami egykor John Dee varázslóé volt, és egy albumot, ami képes volt bármikor előidézni a Szent Vitus-táncot.

Ezért kért mára találkozót T-vel a TLB-társaságból – szerencsére mindketten épp Londonban tartózkodtak. Amikor az óra ötöt mutatott, Bowen az ajtóra meredt.

Mintha csak erre várt volna, egy férfi lépett be rajta, megszólaltatva a kis csengőt. Elegáns öltönyt viselt, és kopasz koponyáján megcsillant a fény, amint lerázta az ernyőjéről a vizet. Ragyogóan fényes cipőjével és keret nélküli szemüvegével banktisztviselőre emlékeztetett, egyértelművé téve, hogy beszerző. Mind így néztek ki.

Bowen biccentett felé, de a férfi pillantása átsuhant felette, majd szélesen elmosolyodott, és egy asztalhoz sietett, ahol egy hozzá hasonlóan öltözött férfi ült.

Bowen homlokráncolva figyelte, majd, amikor a kis csengő újra megszólalt, a bejáratra nézett, amelyen apró alak viharzott be, akit mintha fehér szőrborított volna. Havat hordott be a szél az ajtón, ami újra becsapódott, a kutyaszerű lény pedig megrázta magát, és lecsavarta a nyakáról gyapjúsálját.

A fehér szőrme mögül puha, barna haj bukkant elő, és a nő kutató tekintettel megfordult, majd Bowenre nézett. És... *A francba!* Mintha faltörő kos ütközött volna a mellkasának. Mintha halántékon vágták volna. Mintha... Te jó ég, nem tudott több hasonlattal előállni, mert a műszőrme tulajdonosa rámosolygott, és az asztalához sétált, *Szent Bugi golyóira és más testrészeire!*

Ahogy közelebb ért, Bowen megállapította, hogy a szeme színe a hajának árnyalatában játszik, hogy mindkét orcáján gödröcskék vannak, és hirtelen örült, hogy a hosszú évek alatt szakállat növesztett, mert érezte, hogy elpirult.

Ő, elpirult... Jobb lett volna most azonnal holtan összerogyni.

Miközben felállt, meglökte az asztalt a térdével, de a nő ügyet sem vetett rá, kesztyűs kezét felé nyújtotta, amit Bowen automatikusan megrázott.

– Bowen – mondta a nő. De honnan tudja a nevet? Vajon meghalt? A kocsma lenne a mennyország? Nem, számos kultúrában tanulmányozta a túlvilági életet, és egyik sem kocsmaként írta le, ráadásul a nőnek amerikai akcentusa volt, ami furcsa lenne egy walesi pasi mennyországában, bár igazából bármi lehetséges, és...

– Tamsyn Blight – folytatta a nő. – Jó, hogy végre megismerem az e-mailek mögött rejtőző férfit! – A tekintete Bowenre esett. – Azaz az e-mailek mögött rejtőző szakállat – állapította meg, és Bowen tudta, hogy ezen nevetnie kellene, vagy legalább jelezni, hogy érti a viccet, de az agya egyre csak az e-mail és a Tamsyn szavakat ismételte. Szóval ezt jelentette a T betű. Ezzel a beszerzővel üzletel több mint egy éve. És még mindig a kezét fogja. Gyorsan megrázta, bólintott, és hátralépett, majd az asztalra mutatott.

– Rendben. Üljön le!

– Köszönöm – trillázta a nő, Bowen pedig kihúzta a székét, mélyen belélegezve súlyos, citrusos parfümje illatát.

A kocsma hirtelen túl melegnek és zsúfoltnak tűnt, és hallotta, amint ezt mondja: – Hozok egy

italt. – Ezután már fordult is meg, kis híján feldöntve egy rénszarvasos pulcsit viselő férfit, aki épp a *Rockin' Around the Christmas Tree* című slágert énekelte. Bizonyára a pulcsi volt az oka az ezután történeteknek. A pulcsi és a pánik, amit Bowen érzett, amikor a pultos várakozón nézett rá, ő pedig rádöbrent, hogy meg kellett volna kérdeznie a nőt, mit kér. Mégsem vihet neki sört. Esetleg egy pohár bor... vagy egy aromás gin-tonik. Ehelyett a pulton lévő kis táblára mutatott, amelyen az állt: RUDOLF-ROZÉ, 7£.

– Azt kérem.

Néhány perccel később visszatért az asztalához, Tamsyn pedig mosolyogva felé fordult. Ám a mosolya eltűnt, amint az italára nézett.

– Nem mondták, hogy csillámport is tesznek bele – magyarázkodott Bowen, miközben a nő tágra nyílt szemmel elvette a poharat.

– És a világító kacskaringós szívószálról sem tettek említést?

– Nem.

– És arról sem, hogy úgy néz ki, mint a vér?

– Arról sem. És a karácsonyfáról sem.

Tamsyn kihalászta a hatalmas rozmaringágot az italból, és próbaképpen beleszagolt, mielőtt kortyolt volna belőle. Nem lehetett olyan rossz az íze, mint ahogy kinézett, mert újra ivott, és megvonta a vállát.

– Mikor igyon az ember ízléstelen ünnepi koktélt, ha nem karácsonykor?

Bowen épp leült volna, de most homlokráncolva nézett ki az ablakon. A havas esőn át is látta a szemközi kisboltot, ami már bezárt, a kocsmá előtt pedig egy család sétált el, különböző mintájú karácsonyi pulóverekben, az apa hóna alatt egy üveg bor, és éppen nevetett valamin, amit az anya mondott.

Tamsyn letette az italt, és előrehajolt, karját az asztalra fektetve.

– Nem tudta, hogy szenteste van?

Bowen nyilván nem tudta, de a Rudolf-féle rémálomrozé után muszáj volt némileg megőriznie a méltóságát.

– A varázslók a téli napfordulót, a Yulét ünneplik, az pedig néhány nappal ezelőtt volt – emlékeztette a nőt.

Nem mintha megünnepelte volna. Túlságosan lefoglalták azok a szörnyű manók és a mézsörük. Igazából nem is emlékezett, mikor vett részt utoljára az ünnepségen. Talán tíz éve? Még a Declannel történtek előtt. Mielőtt életcéljává tette volna, hogy helyrehozza a dolgokat.

És éppen ezért találkozott most T-vel. Azaz Tamsynnal, aki ragyogó szemmel, várakozó mosollyal nézett rá, mintha próbálná őt megfejteni. Levette a kabátját és a kesztyűjét, míg Bowen azt a rémes koktélt hozta

neki, ami most is ott csillogott-villogott előtte, és mélyzöld garbója kiemelte a sötét haján játszó aranyszín fényeket.

Illett hozzá a neve, lágy volt és nőies, mégis ismerősen csengett. Vajon használta ezt a nevet az e-mailjeiben? Biztosan nem, különben Bowen nem lepődött volna meg annyira, hogy nem egy férfival találkozik. Talán olvasta valahol, vagy egy boszorkány említette.

– Meg kell mondjam, meglepődtem, hogy velem akar dolgozni, azon meg pláne, hogy találkozni is szeretne – jegyezte meg a nő, miközben az állát a tenyerébe támasztotta.

– Miért?

A nő pislogott.

– Maga nem Bowen Penhallow?

Bowen helyeslően mordult, mire a nő még zavartabbnak tűnt.

– És nem gyűlöl engem a családjá?

Bowen a homlokát ráncolta.

– Miért? – Ahogy a többi varázslócsaládnak, úgy a Penhallow-knak is voltak évszázadokra visszanyúló viszáljai, de nem emlékezett rá, hogy az ellenségeik között Bligh nevű is lett volna. Hacsak...

– Az apámra gondol? Simon Penhallow-ra? Mert ő mindenkit gyűlöl.

A három fiát is beleértve, gondolta. Egy éve nem beszélt az apjával, és az volt a legszomorúbb az egészben, hogy ezt egyáltalán nem bánta. Egy kicsit sem lepődött volna meg, ha megtudja, hogy az apja egy beszerzővel köt sötét üzletet, főleg, ha az olyan tehetséges, mint Tamsyn.

Ám a nő megrázta a fejét.

– Rhysra gondoltam.

– Rhys senkit sem gyűlöl – vágta rá Bowen, ám rögtön eszébe jutott valami, amitől összeszorult a gyomra, és a korsót szorongató tenyere izzadni kezdett. – Maga... maguk ketten...

Háromjuk közül Rhys volt a legfiatalabb, és – bár ezt Bowennek fájt beismernie – a legvonzóbb is. Értethető lett volna, ha szemet vet egy olyan gyönyörű nőre, mint Tamsyn, de a Katie Evansszal történetek után 2007-ben (és 2009-ben, aztán 2013-ban, ami aztán véget vetett az egésznek, egészen a 2016-os váratlan fejleményekig) megállapodtak, hogy nem randiznak egymás exeivel.

Nem mintha ez randi lett volna. Üzleti megbeszélés volt, épp ezért volt annyira furcsa, milyen kellemtelenül érinti a gondolat, hogy a nő randizhatott Rhyszal.

És még furcsább volt, mennyire megkönnyebbült a nő arcán átsuhanó rémületet látva.

– Te jó ég, nem! – mondta a nő gyorsan, a fejét rázva. – Nem, nem, nem, ő nagyon is foglalt volt, amikor találkoztunk. – Sóhajtva az italába kortyolt, és Bowennek volt egy olyan benyomása, hogy erőt gyűjt a továbbiakhoz. – Én talán... – kezdett bele, és oldalra döntötte a fejét. – Esetleg megpróbáltam megszerezni egy bizonyos tárgyat, nem éppen tiszteséges eszközökkel, hogy úgy mondjam.

Bowennek most már eszébe jutott, miért volt ismerős a neve.

Rhiannon cicijére!

– Tamsyn Blight. – Bólintott. – Aki úgy tett, mintha a Boszorkányügyi Intézetnél dolgozna Sír-völgyben, és adott Rhysnak és Vivienne-nek egy Eurüdiké-gyertyát, hogy...

– Hogy elkapjanak egy kísértetet, én pedig eladhassam a gyertyát egy rendkívül tehetős ügyfelemnek, igen – fejezte be könnyedén a nő, mintha mi sem lenne természetesebb. – De a kísértet ereje sokkal nagyobb volt, mint hittem, így az öccse és a barátnője megmentett, én pedig jó útra térve elhagytam Georgiát. Most pedig már professzionális beszerző vagyok – összegezte, majd széttárta a karját.

– Húha! – nyögte ki Bowen. – Most már a felesége. Vivienne. Nem a barátnője.

– Gratulálok! Küldök majd nekik egy szószostálat. De térjünk a tárgyra – mondta, és a kezét az asztalra

tette. – Szenteste van Londonban, havas eső esik, maga pedig ide hívott. Miért? Állást ajánl?

Bowen a sörébe kortyolt, és próbálta összeszedni a gondolatait. Abban a pillanatban, hogy a nő be-sétált az ajtón, elvesztette az eszét, és most vigyáznia kellett, hogy jól fogalmazzon.

– Magát akarom.

A rohadt életbe, haver!

– Vagyis azt akarom, hogy nekem dolgozzon – tette hozzá sietve, amikor Tamsyn szemöldöke eltűnt a sűrű frufruja alatt, miközben az ajka szétnyílt. – Mint beszerző, természetesen... Ezt a munkát kínálok. Amit már most is csinál, csak éppen nekem csinálná, mert szükségem van néhány dologra – mágiikus dolgokra, nem furcsákra. Vagyis hát furcsák, de nem veszélyesek, így beszerezheti őket. Ahogy most, csak máshogy. Nem úgy máshogy, hanem...

– Tehát azt ajánlja, hogy kössek kizárólagos szerződést magával, és csak magának szerezzek be mágiikus tárgyakat – szakította félbe a nő, mire Bowen lehunyta a szemét, és sóhajtott.

– Igen. Ezt.

A nő néhány pillanatig némán tanulmányozta, mialatt Bowen azon tűnődött, hány Rudolf-rozét kellene meginnia ahhoz, hogy az elmúlt percek nyomtalanul eltűnjenek az elméjéből. Ötöt? Hatot? Talán tíz elég lenne.

– Miért? – kérdezte a nő, és amikor Bowen nem válaszolt rögtön, megvonta a vállát. – Mármint, egy éve szerzek be magának cuccokat. Mi változna?

Az változott, hogy Bowen úgy érezte, kifut az időből. Tíz éve próbált rátalálni a varázsigére, amivel megmentheti Declant, és egy tapodtat sem haladt előre. Nem pazarolhatott el több időt minden varázsigére, ami esetleg működhet, és egyik beszerző sem volt olyan jó, mint Tamsyn.

Ám senki nem tudott róla, min dolgozott az elmúlt tíz évben, és most sem akarta elárulni.

– Nem az a fontos, hogy fizetek? – kérdezte, mire Tamsyn mosolyogva hátradőlt.

– Végre egy nyelvet beszélünk, Bo. Hívhatom Bónak?

– Kérem, ne! – mondta Bowen, mire a nő kuncozott, és keresztbe fonta a karját.

– Rendben, Bowen. Mennyit fizet? – kérdezte, mire a férfi felvillanyozva kiegyenesedett. Erre legalább felkészült. Mondott egy számot.

A nő mondott egy nagyobb számot.

Bowen mondott egy annál kisebb számot, de az előző ajánlatnál nagyobbat, és néhány forduló után megállapodtak egy összegben, amivel mindketten elégedettek voltak, bár Bowen összes megtakarítása ráment. De megérte.

A havas eső kissé alábbhagyott, és mindkettőjük pohara üres volt, amikor Tamsyn a kabátjáért nyúlt. Bowen is felállt, levette a szék támlájáról a bőrdzseki-jét. A kocsmá mostanra kiürült, így nem volt feltétlenül szükséges a nő hátára tennie a kezét, hogy az ajtóhoz kormányozza, de azért megtette. Ha egy kissé lehajolt, beszívhatta a haja illatát.

Ahhoz képest, hogy az elmúlt évtizedet a walesi hegyek között töltötte, elzárva a világtól, meglehetősen civilizált volt.

Az ajtóhoz érve Tamsyn megfordult, kiszabadította a haját a kabátja gallérja alól, mire Bowent megint fűszeres aroma csapta meg, ami a karácsonyt idézte fel benne. Meleg, édes illat, ami a szegfűszegre és a narancsra emlékeztette.

– Nem írunk szerződést? Csak kezet rázunk, ahogy az úriemberek, és kész, magának dolgozom?

– Úgy valahogy. – Bowen kihúzta a kezét a zsebéből, és felé nyújtotta, ám Tamsyn nem fogadta el, csak állt ott, a szőrös kabátjában, miközben az ajtó verte az eső, és a hangszórókból a *Last Christmas* szólt. – Mi a baj? – kérdezte Bowen morcosan, és szemügyre vette az ujjait. Kezet ugyan mosott, de a mágikus tárgyak nyomot hagytak rajta – ezt nem lehetett eltüntetni vízzel és szappannal. Ám a tenyerén nem látott foltot, sem sárkányport (ami még a csillámpor-

nál is rosszabb volt), úgyhogy igazán nem értette, miért nem rázott vele kezét a nő.

– Ha kezét fogunk, hivatalos, ugye? Társak vagyunk?

Bowen felvonta a szemöldökét.

– Aha. – Bólintott, mire a nő is biccentett.

– Rendben. De először... – Azzal kinyúlt, megragadta Bowen pulcsiját, és magához húzta.

Bowen egy pillanatra elhűlt, aztán nem gondolkodott többé. Csak a nő száját érezte, ami édes és hideg volt a bortól. Az illatát, a parfümjét, a bőre aromáját. Érezte, te jó ég, érezte őt! A nedves száját, a bátran köröző nyelvét, mintha nem is a sötét kocsmában lennének, hanem a hálósobájában, távol a kíváncsi tekintetektől.

Bowen keze a nő csípőjére vándorolt, megragadta a nadrágja korcát, és közelebb húzta magához, miközben visszacsókkolt. Halványan hallotta, mintha valaki fütyült volna, de ez lehetetlen volt, mert csak ketten voltak az egész világon.

Aztán vége lett.

Hús levegőt érzett, amikor a nő hátralepett, és kigyúlt arccal, nedves ajakkal, vágytól csillogó szemmel nézett rá.

Bowen mellkasa zihált, a karja kinyújtva maradt, Tamsyn pedig reszkető hangon felnevetett, és félre simította a haját az arcából.

– Egyes számú szabály... – mondta. – Sose bújj
ágyba ügyféllal. De a kettes számú szabály: sose hagyj
ki egy kínálózó alkalmat, ha fagyöngy alatt állsz.
– A fejük fölé mutatott, ahol Bowen zöld leveleket,
fehér bogyókat és aranyszalagot pillantott meg.

Zavartan nézte, Tamsyn pedig a kezéért nyúlt,
és megrázta.

– A közeli viszontlátásra, főnök! – csilingelte, és
a hűvös fuvallattal együtt távozott.